

Armand Vidal

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA

SVMARI

La joia popular, per Velivole.—Una indicació, si ho permeteu, per Josep M.^a

Comte i Marquès.—Poetes de l'Empordà: Anicet de Pagès de

Puig; L'ànima en pena.—El ventall del poeta.—Santiago

Artigas - Josefina Diaz de Artigas, per Ernest

Albert i Galter (Caricatura de Baig).

Programa de les sardanes que

s'executaran el proper

mes d'Agost.

Noticiari.

FIGVERES

EN
EL
RAM
DE LA
ELEGANCIA
MASCULINA
DIR
PUIG-PARIS
ES
DIR-HO
TOT

ANTIGA CASA
Fills de Josep Massot

Fundada l'any 1850

*ÉS LA PREFERIDA DE LES
SENYORES ELEGANTS*

PER LA SEVA ORIGINALITAT.

PEL SEU BON GUST.

PELS SEUS IMMILLORABLES GÉNERES.

PELS PREUS VERITABLEMENT REDUITS

PLAÇA CONSTITUCIÓ, 25 i 26

FIGUERES

Quan us calgui saber l'hora...

...VOLDREU UN BON RELLOTGE,
NO UN RELLOTGE QUALSEVOL.
NO ANEU PAS A CERCAR-LO,
PERÓ, A UNA CASA QUALSEVOL,
SINÓ A UNA BONA RELLOTGERIA.
AQUESTA ES

La casa VARELA

Perelada, 5

PERQUÉ SERVEIX BÉ I ÉS
ECONÓMICA

Quan us calgui saber l'hora...

EMPORIVM
CAFÉ-BAR

D'EN **NARCIS ROGET**

.....

EMPLAÇAT EN EL MÉS BELL LLOC
DE LA RAMBLA DE FIGUERES

TELÉFON NÚM. 167

EN LA ESPLÉNDIDA TERRASSA
HI FRUIREU LES MILLORS HORES
DE PLACIDESA

BON CAFÉ—APERITIUS I LICORS
DE GRAN MARCA—REFRESCOS DE
TOTES CLASSES—«SANDWICHES»
OLIVES FARCIDES, ETC., ETC.

SERVEI ACURAT

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: «CASINO MENESTRAL»

LA JOIA POPULAR

QUÉ cal entendre per joia popular? Sembla a primera vista que sigui la joia que sentim nosaltres mateixos en el sí de cadascú. I no obstant és la dels altres. Efectivament, l'home sol, la dona solitària no són alegres. Ningú està alegre, sol. Chateaubriand escrigué uns mots que podrien servir-nos de començ i d'epígraf:

«Escoltava amb malenconia els cants del pastor, car aquests cants me recordaven que el cant natural de l'home és buit, fins quan expressa la felicitat».

De quina manera doncs, l'ànima naturalment buida, que és la de tots nosaltres, podrà en juntar-se a les d'altres éssers humans, produir alegria, moviment, joia, en una paraula? Heu's-ací un petit problema psicològic i social que voldríem intentar resoldre.

L'interès, la importància d'aquest petit problema, el sentirem bentost si ens recordem que sovint, després d'una diada de treball o de fadiga l'home o la dona, las, trist o malenconic, cerquen, la majoria, un lloc d'afluència, un indret concorregut, van a un teatre, a un music-hall, a un dancing i escolleixen precisament el que saben o creuen trobar-hi més gent. Es que hi busquen el plaer en sí? No, és la societat, la companyia, l'atmosfera, la musica, la llum, és l'ocasió d'oblidar-se a sí mateix i barrejar-se a una joia que ve de fora i que esdevé en certa manera, obligatòria.

Quant hom es troba en un indret on s'hi diverteix cal prendre una de les dues determinacions següents: o no pot tolerar el plaer aquell i hom se'n va per sentir-se massa trist; o bé s'hi queda i fineix per divertir-s'hi.

Heu's-ací el que cal entendre per la joia popular, la joia que ens ve de fora, la joia dels altres, la joia flotant en una societat.

Ara voldríem determinar les condicions necessàries i precises en les quals aquesta joia pot, arbitràriament, artificialment d'una manera fictícia, ésser produïda.

L'ànima humana en temps ordinari, podria comparar-se a una barca amarrada en un port d'aigües estancades. Malgrat estar lligada fortament al moll, malgrat el temps que faci, tant si el cel és serè com si la mar és calma, tant si és blau l'horitzó com si el vent udola, la barca es sent empesa irresistiblement per un foll desig de vogar damunt les ones. Així la nostra ànima s'assembla íntimament, tots els dies de la vida, a la barca aquella.

Fortes amarres ens subjecten: són els nostres maldecaps, les nostres preocupacions de diners, les nostres ambicions, les nostres amors contrariades o sortoses, tot ço que ens impideix de somniar, de pensar lliurement, coaccionant la nostra imaginació, l'anhel de caminar damunt l'inmens oceà del somni. Llavors voldríem que una mà amiga vingués a trencar els lligams. Aquesta mà amiga, és la de tot artista que es serveix de l'instrument magnífic i sobirà que s'anomena ritme. El ritme és la condició de tota joia, de tota bellesa, de tot art. És el ritme, el qui aconsegueix afranquir la nostra ànima de la vida real obrint-li l'infinit del somni.

* * *

En parlar de la gent que busquen llur plaer a les fires o als indrets on hi ha tumulte i agitació, m'he recordat dels malalts als quals hom dóna injeccions de morfina: La morfina és un estupefacient. Produeix un efecte d'aïllament, de desinteressament. Doncs bé, el ritme és el gran estupefacient que breçola a través de totes les edats a l'humanitat sofrent, i per això la trobem en totes les arts esdevenint la primera condició psicològica de tota joia popular.

Efectivament, portem dit que l'home sol pot ésser feliç però no pas alegre. No tindrà joia exuberant. Car, per estar alegre cal poder expressar la seva joia, parlar de la seva joia, cridant, gesticulant, i quan hom és sol es veu obligat a servir el seu tresor en sí mateix. Per consegüent de la felicitat se'n pot fer quelcom de greu i pensatiu, però no en farem alegria i no serà mai la joia semblant a la joia popular.

Solament quant moltes persones s'ajunten pot nàixer la joia i naix en els moments en que el ritme acostava tot el possible els éssers entre ells, és a dir quant estem tots units escoltant un mateix cant o veient un mateix espectacle. I el màxim efecte joios, d'efecte lliberador, pot ésser assolit amb la col·laboració del ritme sonor, que constitueix la música, amb el ritme muscular, el ritme d'actituds i de gestes que constitueix la dansa.

Vull recordar-vos una llegenda japonesa extremadament simbòlica car ens mostra l'unió profunda, primera, desigual, de la música i de la dansa per l'intermedi del ritme.

Un jorn, la deesa, de la llum, s'havia barallat amb el déu, el seu espòs. I es retirà a una caverna profunda... Reclosa en aquell «boudoir» diví s'hi trobà tant bé que refusà sortir-ne. El món naturalment quedà submergit en les més negres tenebres. Tots els homes, sofrien, lamentant-se suplicaven, imploraven. Però aquelles pregàries, aquelles invocacions restaven vanes: la deesa persistia en el seu retir. Fou llavors que un déu enginyós inventà la manera de construir cinc arcs amb les cordes ben estirades, encara que estirades desigualment, i tocant delicada i successivament cada una de les cordes, en féu nàixer sons admirables. Al mateix instant, la deesa que veia i escoltava ço que el déu enginyós feia, sentí en el fons del seu esperit la necessitat d'expressar la seva emoció amb moviments i gestes: es posà a dansar en l'instant mateix en que el déu emitia els primers sons musicals, i l'harmonia integrada per aquells sons i aquells gestes fou quelcom de tant corprenedor que la deesa, per fi, esvaït el seu mal humor, sortí del seu amagatall i tornà la llum al món. Així ho conta la llegenda japonesa.

Així doncs, varen nàixer, a la vegada, la musica en el cor d'un déu i la dansa en l'instint d'una dona: els dos aspectes del ritme que dintre llur harmonia constitueixen el mitjà més potent de deslliurar l'ànima humana, i donar-li la llum que havia perdut amb la desaparició de la deesa.

* * *

La joia popular pot esdevenir una mena de bany de neteja moral. Sovint ens sentim complicats, confonguent la complicació amb el refinament, l'esnobisme amb la noblesa o el coratge. Creiem que la vida mateixa, l'horrible vida d'avui, podria ésser simplificada i esdevenir joiosa quant més l'apropessin a les grans festes populars, vivint-la així més llealment, més francament. Cal veure la pena que la gent es donen per no ésser ells mateixos, per a esdevenir ço que és un veí o una veïna o ambdós a la vegada. Vivim en mig d'esforços de tota mena que comencen en els primers plors d'arribada al món i s'acaben amb nosaltres sigui on sigui que la mort ens sorpren, i al costat d'aquest viure frenètic, cansat i adolorit, hom sent la joia d'uns ritmes senzills, d'unes cançons veritablement joioses, fresques i que desperten en nosaltres els instints més profundes.

Solitaris, aïllats, ens sindiquem per a manifestar d'una manera o altre el nostre egoïsme i hem esdevingut incapaços de cap desinterès, de cap generositat fàcilment aconseguibles amb una rialla o una cançó. I quan no s'és capaç d'aquest altruisme no s'és capaç de gaire gran cosa.

VELIVOLE.

Una indicació, si ho permeteu

AQUEST Portantveu – jo em deia, mentre passava els ulls per sobre les pàgines dels seus números darrers – cada vegada està millor. Té amenitat, cosa difícil de donar a un periòdic dins del qual tots els treballs han de visar un objectiu igual i concret. I fins i tot, de vegades – i deixant de banda les meves invalorables escriptures, – té qualitat. Com a butlletí d'entitat, com a nexa intern de comunicació de grup social, aquest Portantveu està bé i això és un mèrit més que se'ls ha de reconèixer als amics del Foment que en porten l'organització i la direcció.

No obstant, per mor de poguer jo emplenar de ratlles de tinta les esquenes d'aquests trossos de paper d'anuncis i esqueles, ⁽¹⁾ faré ara una indicació. Compto per endavant amb el permís de tots i, per a endarrera, amb la vostra dispensa. He observat, doncs, que tots els que, intermitentment o d'una manera assídua, col·laborem en aquest simpàtic mesaner hem anat generalment tractant el tema sardanístic des del punt de vista musical i amb referència a compositors i interpretadors, o des del punt de vista purament literari i poètic-folklòric; o, altrament, n'hem parlat relacionant-lo, de prop o de lluny, amb caires vidents

de la nostra vida poblatana. Tot això és clar que està molt bé i encaixa perfectament amb l'índole d'aquest Portantveu. Però, al costat de tot això, jo entenc – és una manera com una altra d'entendre les coses, una manera probablement equivocada – que hi hauria d'haver una secció o una rúbrica que tractés el tema des d'un punt de vista més objectiu, és a dir: des del punt de vista del sardanista pràctic, del sardanista «en peu de guerra» o, si ho voleu més clar, del sardanista que dansa i anima les sardanes per carrers i places de l'Empordà.

No vull pas dir que calgui una càtedra de repunteig, de comptabilitat que hi exerceixi funcions didàctiques en vistes als no balladors o al perfeccionament dels balladors imperfectes. D'això no n'hi ha pas necessitat tota vegada que els que ballen – i el que no balla és que no pot o no vol – han arribat a fer-ho tant bé i afilligranat, que si ho veiés ara l'admirable escriptor Prudenci Bertrana no podria repetir aquella opinió que emeté, cinc o sis anys enrera, en un dels seus substanciosos *Impromptus* de «La Veu de Catalunya»: allò de què allí on es ballava més malament la sardana era precisament – «precisament», compreneu el sentit de la cosa? – al nostre Empordà. La sardana, per altra part, com totes les demés danses i balls, s'aprèn més aviat ballant que no pas rebent explicacions de càtedra o lliçons per

(1) En Josep M.ª Compte i Marquès té per costum d'escriure sempre a darrera d'esqueles i anuncis.

correspondència. No, res de càtedres ni teoritzacions d'especialista tècnic. El que jo vull dir és que aniria bé que, per fer contrapés als que escrivim idealitzant la sardana, hi hagués un sardanista «integral» que anés anotant i comentant observacions, impressions i sensacions al vol de la sardana *dansada*. Aquest aspecte diguem-ne directe de la sardana, i el que curés de tractar-lo tinguéssim una mica de sentit crític i d'habilitat expositiva, podria donar al periòdic un interès encara més crescut del que té. Seria com la veu del dansaire intervenint les nostres abstractes disquisicions i revelant-nos matisos i efectes que no hem cantat ni alabat perquè els desconeixem.

Parlant en confiança i sense ignorar els mèrits intel·lectuals de cadascun, jo no sé pas si els meus companys de col·laboració en aquest Portantveu coneixen la sardana per l'experiència de haver-ne ballat alguna. Per incisos agafats a la que salta dels seus articles he deduït que no. En això, jo estic a la seva altura. Perquè no compto pas com a sardana aquella – l'única – que vaig ballar, a empentes i rodolons i entrebancant-me jo mateix, a la Plaça de les Cols, un any per Carnestoltes i anant disfressat – estargim Brousson: Jo us en dono deu, jo us en dono cent, jo us en dono mil... Doneu la llengua al gat? – de dimoni. Vaig adquirir en aquella ocasió la doble experiència del

que és suar, mentre de la part d'enfora de la disfressa passa un gel·liu que talla, i del que és l'acabar-se automàticament l'humor de gatzara així que un hom s'ha enfundat un vestit de fer gatzara; però l'experiència del que és una sardana en el terreny de la dansa, no la vaig pas poguer arribar ni a sospitar.

I és clar, doncs, que, no coneixent la matèria els sardanòfils contemplatius, seria molt de celebrar que algun sardanista en actiu, un dansaire practicant, vingués a prendre's el tema pel seu compte i li donés tantes voltes com pogués. Que em sembla que n'hi podria donar moltes i molt variades. Mireu: no més aturant-nos un instant a considerar la multiplicitat d'estils de ballar individuals, ja un hom es dona compte del gran camp per córrer que li ofereix el tema. D'aquesta manera, repeteixo, es donaria un alicient més al periòdic i els sardanistes dansaires veurien que hom els dedica tota l'atenció que mereixen. Car, si en la sardana hi són necessàries la composició musical i l'interpretació de cobla, tant o més necessaris hi són els dansaires. Com que precisament per a ells componen els compositors i les cobles sonen! Imagineu una sardana sense dansaires: estofat de llebre sense llebre.

JOSEP M.ª COMTE I MARQUÉS.

POETES DE L'EMPORDÀ

Anicet de Pagès de Puig

Aquest fort poeta, que considerem superior a Guimerà per l'aristocràcia del seu lèxic, nasqué a Figueres el 7 d'agost de 1843. Home de vida avenerosa la seva obra tradueix l'altibaix del seu esperit en lluita amb si mateix i amb tot el què el voltava. Premiat en els Jocs Florals de Barcelona romangué durant dinou anys sense concórrer-hi: per fi l'any 1896 renova els seus llores floralscs obtenint el 1902 el títol de Mestre en Gay Saber. La seva obra poètica aparegué en un volum editat per la Il·lustració Catalana a la cura del seu cordial amic Francesc Matheu. Residí durant llargs anys a Madrid redactant el Diccionari Enciclopèdic de la llengua catalana i Montaner i Simon i publicant també un "Diccionari d'autoritats de la llengua castellana" que fou molt celebrat. N'Anicet Pagès de Puig, un dels més excelsos poetes del nostre renaixement, morí a Madrid el 26 de novembre 1902.

L'ÀNIMA EN PENA

Tot sol a la cambra
qu'és niu de pecats
el comte aixís parla;
deixau-lo parlar:
- Avui que ja ets morta,
per força'm voldràs;
si'l cel no m'ajuda,
l'infern ja ho farà!
Ací, els meus patges!
serviu-me aviat:
les armes depressa,
depressa'l cavall! -
Quan és dalt del poltro
la nit va arribant.
Sabeu on va'l comte,
el comte l'Arnau?
Fa dret a una església
convent de Sant Joan;
s'hi és morta una monja;
la enterren demà.
El comte l'aimava;
l'amor no era sant;
per no ésser del comte
fugí a lloc sagrat.
Ahi s'hi moria
amb Déu conversant
sa ànima els àngels
se'n duïen en dalt;
son cos en l'església
solet l'han deixat.
Què vol, doncs, el comte,
el comte l'Arnau?
Bé massa qu'ho diuen
sos ulls flamejants!
Ja és lluny de la serra,
ja és prop del pinar,

ja arriba a l'església,
no hi pot entrar pas.
La porta és tancada;
a cops de destrat
el comte l'enfonsa;
quan passa el lllindar,
un baf com de tomba
li fa girà el cap;
amb aigua beneïda
no s'ha pas senyat.
Malhaja el comte
el comte l'Arnau!

La morta és estesa
davant de l'altar,
vestida de monja,
els braços creuats.
rosari a la cinta,
Sant Crist a la mà;
dos ciris llumenen
a cada costat.
Sens por ni respecte,
com llop famejant
qu'aguaita l'ovella
dormida en el jaç,
el comte s'hi acosta;
ja hi és al davant
Déu guardi a la morta
del comte l'Arnau!

La morta du als hàbits
cordons ben nuats:
al comte fan nosa:
se treu el punyal,
li estripa la roba
ja troba la carn,
dels ulls no's contenta,

ja hi pos mans.
Jesús, miracle!
Déu meu quin espant!
la mortalls obre
i's posa orar.
El comte glaia,
ja va reent.
Ai pobret comte,
del comte l'Arnau!

Quan ix l'església,
quins troi quins llamps!
du nua l'esta,
no diu Dme val!
se palpa armes
i puja a all.
El poltro sentir-se'l
quins boi quins salts!
La crinada,
la boca amant
a córrer renca
per mon per valls,
i al ventxa enrrera;
pareix il me val!
que'ls dies s'emporten
al comte l'Arnau!

Les pedres aplanen
per no drà'l;
els arbres torçen
i'l deixen assar;
serpents opades
el van rajant,
badades goles
les llengües penjant.
Els llops l'atrapen
i udolen fam;

les serps ja s'enrosquen
als peus del cavall;
ja toquen les dotze...
ai, valga'm Déu val!
Quin baf fa de terra
el comte l'Arnau!

Fa temps que del comte
ningú res ne sab.
La pobra comtessa
de tant enyorà'l
les nits i els dies
la troben plorant.
D'almoines bé'n dona!
d'ofertes bé'n fa!
Per veure si minva
sa pena i son plany,
dejunen i pregunten
abats i ermitans,
i dins les esglésies
de tot el voltant
bé'n crema de cera
pel comte l'Arnau!

La nit la comtessa
la passa resant;
ses filles li ajuden,
plegades les mans;
no resa per ella,
tampoc pels infants.
De sobte, el comte
li surt al davant:
- La bona comtessa,
viudeta lleial,
deseu els rosaris,
tanqueu els missals;
com més per mi pregunten

penar més me fan.
Ja'ls prec no li valen
al comte l'Arnau!

I desde llavors,
quan canta el gall
al punt de les dotze,
enronda'l palau
un cavaller negre
qu'al cor dóna espant.
De lluny ja ses armes
se senten dringar
i deix per llà on passa
un baf tot estrany.
Clavat a la sella
no's pot bellugar;
pareix ¡Déu me valga!
un mort a cavall.
No dieu parenostres
pel comte l'Arnau!

Sa llengua no tasta,
ni palpen ses mans,
sos llavis ben closos
no poden parlar,
i'l dia no veuen
sos ulls envidrats.
I dins la carn freda
del cos enramat
un'ànima ardenta
que mai pot queixar's
pels segles dels segles
hi va esbategant;
i diu tot senyant-se
la gent dels voltants
qu'és l'ànima en pena
del comte l'Arnau!

EL VENTALL DEL POETA

FA ja quatre anys que la casa Vilaró, de Barcelona, ve celebrant la festa de *El ventall del poeta*, o sigui exposició i venda de ventalls amb autògrafs dels millors poetes de la terra. Aquest any la festa tingué lloc el diumenge dia 9 del passat Juny assistint-hi el millor de l'intel·lectualitat catalana, la qual fou obsequiada amb un esplèndid «lunch».

Entre els ventalls exposats hi figurava en lloc preeminent un original del malhaurat poeta Ignasi Iglésies, amb la següent composició:

L'ESPÓS A L'ESPOSA

Quan el teu ventall desplegues,
sembla que vas a volar;
més, tenint tan sols una ala,
cel amunt, no em pots deixar.

Al seu vaivé, en nostra absència,
l'un de l'altre ben segü,
els teus sospirs a mi vénen,
i atreus els meus cap a tu.

D'aquest ventall se n'han pagat dues mil pessetes.

També hi figurava una altra poesia del nostre volgut col·laborador N'Ambrós Carrión que inserim seguidament:

DIU EL VENTALL

Jo canto per aquella mà ignorada
que d'aquí anys i més anys em vindrà a obrir;
pressento el resplendor d'una mirada
i el foc d'un llavi, fresc i coral·lí.

Sigui monja, fadrina o maridada,
potser m'adormi sobre del seu si...

Una creu, una rosa, una besada,
un cor que bat, un vers que es torna a dir,
però molt baix, molt baix, a cau d'orella
tal com d'amor es parla, fent parella,
perdent-se entre les ombres de la nit.

I el vers serà el perfum de blanca rosa
que al conjur d'aquells llavis s'és desclosa
i on brunz, abella d'or, mon esperit.

De totes aquestes composicions se n'ha editat un recull, encapçalats amb unes escaients paraules que diuen:

En aquests ventalls blancs on, ja per quatre primaveres, vénen cantant ses estrofes els poetes de Catalunya, hi neixia un aire perfumat que posava en els llavis sedejants un bes de frescor i en els cors estrets pel neguit, nna mica d'esperança.

Avui les ales blanques dels ocells cantadors, en emprendre el vol, senten com si una ombra feixuga pesés damunt d'elles. No hi ha cel més blau que el que s'albira a través de l'esboranc d'un núvol; no hi ha flor més viva ni més fresca, que aquella que porta en el calze unes gotes de rosada.

Ignasi Iglésies, el seu nom tanca per a nosaltres tots els respectes i homenatges, no és avui entre els seus amics, per a portar-hi el caliu del seu entusiasme i l'amor per totes aquestes coses, tan cares a tots, que un dia li feren crear aquest ventall del poeta.

Però la seva veu, sense so material, encara perdura i governa aquesta festa. De tot el vol de blancs ocells, el seu s'ha perdut espais enllà, xuclat per la blavor del cel; però la cançó perdura i ha deixat caure unes gotes de rosada.

I aquesta ombra lleu de dol, que afeixuga les ales dels ventalls, fa més viu el record i l'exemple del nostre Ignasi Iglésies.

Felicitem a l'amic Vilaró, per l'èxit assolit amb *El ventall del poeta*, bo i desitjant-li bona salut per a continuar fent semblants obres.

(Caricatura de Baig)

SANTIAGO ARTIGAS JOSEFINA DIAZ D'ARTIGAS

UNES línies fines, unes corbes eixutes i convalescents, sense barballera, sense obesitat, sense greixina, ni inflor de vanitat ni símptomes de marraneria. Senzillesa, efusió, talent. L'aprenentatge de córrer el món us encomana això; tot amb tot, també us hi deixa unes quantes esgarrinxades de bardisses i ortigues que entrebanquen sovint el fressat del corriol, en una lluita en cos de mànegues per a obrir-se pas, sortir del ramat, caminant a la ventura de l'èxit, vacil·lant dintre la compromesa responsabilitat de l'èxit..... I la mirada fita, pètria, lluny, enllà, més enllà, al·lucinada.

Traços de serpentina, febles i cadents com els batecs d'un ventre de pardal novell; darrera hi ha una candela encesa, —que vosaltres no veureu— que va fonent i retocant la prima silueta dels eminents artistes — Santiago Artigas i Pepita Díaz — i hi deixa un rastre dissecat, sense crosta, sense tara, com si la clova de la pell fos feta amb escuma d'aigua de mar o resseguida amb paciència per un caragol que hi ha escupit escates de plàta.....

Els còmics ja no són titelles i ninots, vestits amb parracs i enfarcellats de serradures; els còmics que hem trobat nosaltres — Santiago!, Pepita! — són gent de carn i ossos, gent que vol i dol, que també estimen i que també pensen.

Ara jo els agafaré de la mà i us els portaré davant vostre. Un home alt, tivat, polit, planxat; amb un groc color de palla; fi com una mustela; un somriure a flor de llavis, un somriure flonjo i dolç com una marenga; desarit de carns i blincadís com un passarell: Santiago Artigas.

I ella, – Pepita Díaz – una nina, ingènua, entenimentada, que el bon cor li fuig pels ulls amb unes llàgrimes que rodolen clares i tèbies; tota com feta de cera; amb un aire discret de col·legiala, que imaginativament ja li poseu al cim una esclavina i una llaçada d'un color verd de llom de meló; sensible i fràgil, recordeu que la porcel·lana de Sévres és molt trencadissa i temeu atançar-vos-hi massa aprop, perquè – naturalment – teniu por de què us quedi a les mans.

Santiago Artigas i Pepita Díaz. ¡Quina sensibilitat, quin agre-dolç més bo, quina torrentada de llum i d'intel·ligència!

Ella riu. Ell també riu i insinua amb la rialla:

– ¿T'agrada la meua terra?

I ella:

– Si; és la terra més bonica del món.

L'Empordà els hi ha guanyat el cor. Nosaltres pensem:

– Bona gent, com hi ha món! No ens els pendran pas. ¿No ho veieu? Són nostres, ben nostres.

ERNEST ALBERT I GALTER.

MES D'AGOST

PROGRAMA

DIA 8 – NIT, A LES 10 – DAVANT DEL NOSTRE ESTATGE (CASINO MENESTRAL)

GELOSIA	ESTELA
LA FADRINETA DEL FIRAL	PAYÁS
TOC D'ORACIÓ	PEP VENTURA
SALUTACIÓ.	MOLINS
GENTIL NINETA	LLONCH
JOIOSA	VALLESPÍ

COBLA "LA PRINCIPAL"

AUDIOCIÓ XLIII

FESTA DEL II ANIVERSARI – DIJOURS, DIA 22, NIT, A LES 10 – A LA RAMBLA

MANYEGOIA	MERCADER	– L. P.
ESPERANÇA	TOLDRÁ	– A. P.
MISTERIOSA	VINYALS	– L. P.
CANT FESTIU	VALLESPÍ	– A. P.
ESCLAT D'AMOR	VICENS	– L. P.
AI, QUINES NOIES!	PEP VENTURA	– A. P.
LA FESTA MAJOR	MORERA	– L. P.
JOVENTUT IDEAL	J. M. ^a RUERA	– A. P.
RITMES PASTORILS.	SANS E.	– L. P.
RECORDANT.	TARRIDES	– A. P.
JOVENÍVOLA	GRATACÓS	– L. P. i A. P.

COBLES: "LA PRINCIPAL" i "ANTIGA PEP" DE NOSTRA CIUTAT **AUDIOCIÓ XLIV**

DIA 29 – NIT, A LES 10 – DAVANT DEL NOSTRE ESTATGE (CASINO MENESTRAL)

LER FLORS PARLEN	LLENES
ROSA MÍSTICA	COLL B.
TOTES VOLEN HEREU	PEP VENTURA
FLAIRES DE MUNTANYA	SOLER C.
LA FILLA DEL FARNÉS	CARBÓ
UNA RONDALLA	BARÓ

COBLA "LA PRINCIPAL"

AUDIOCIÓ XLV

NOTICIARI

EL 26 del prop-passat Juny - últim dia de festa major - es celebrà a Palamós un Concurs de Sardanistes, en el qual fou premiada la colla «Joventut Empordanesa» del Foment de la Sardana de Figueres.

També resultaren premiats: «Joventut Sardanista» de Llagostera; «Colla Seressos» i «Colla Mundet» de Palamós.

El premi més crescut va ésser atorgat a la colla figuerenca pertanyent al nostre «Foment».

Ens plau felicitar als amics de la colla esmentada per haver-ne reeixit tan brillantment.

En aquest concurs hi prengueren part les valuoses cobles: «La Principal de la Bisbal», «La Principal de Perelada», «La Selvatana» i «Barcelona».

ENS cal fer palès el nostre agraïment al distingit propietari del gran teatre «El Jardí», Sr. Josep Pagès, per la gentilesa que sempre té envers el «Foment», en deixar-nos celebrar algunes de les nostres ballades a l'espaiosa esplanada que dona accés al seu teatre.

Hem de convenir amb la majoria dels socis, que aquest lloc és un marc adequadíssim per a esplai dels nostres dansaires.

EL diumenge, dia 7, tindrà lloc la «Festa de la Sardana» a les Alzines de la Torre d'En Baró, organitzada pel Foment Sardanístic de Sant Andreu.

Cobles que hi col·laboraran: «Els Montgrins», «La Selvatana» i «La Principal Barcelonina».

EL diumenge, dia 14, «Viatges Blaus» portarà a cap, una excursió marítima a S'Agaró.

Elements que hi prendran part:

Cobla Barcelona-Albert Martí, l'Institut de Rítmica i Plàstica que dirigeix el mestre Joan Llongueras i l'Orfeó Atlàntida sota la direcció del mestre Normand Soler.

EL Foment de la Sardana de Barcelona ha organitzat pel diumenge dia 28 del corrent el seu «III Viatge Marítim» - Excursió per la Costa Brava, amb visita a Palamós, a bord del vaixell «J. J. Sister».

Ultra l'anada a Palamós, hi han les excursions suplementàries a «La Fosca» i al «Cap de Sant Sebastià de Palafrugell».

Col·laboraran en aquesta excursió marítima les cobles «Barcelona» «La Principal de Bages» i «Emporium».

No cal dir, que els hi augurem un veritable èxit.

SE'NS diu que a Palamós es treballa per a la constitució immediata d'una novella entitat sardanista.

Confiem que això serà aviat un fet, i que podrem comptar amb una altra entitat d'empenta - en profit de la Sardana - al nostre Empordà.

ALTRA vegada preguem a cada un dels nostres socis, que procuri portar-nos un nou adepte a la nostra entitat.

LA «Joventut Sardanista Pep Ventura» i l'«Agrupació Sardanista de Barcelona» fóren les dues entitats qui – conjuntament – cuidaren de l'organització de l'Aplec Sardanista a Valldoreig (Sant Cugat del Vallés) el dia 2 de Juny.

Les cobles qui s'encarregaren de l'interpretació del programa de sardanes fóren:

- La Principal del Vallés•
- La Principal de Terrassa• i
- Barcelona•

Sabem que hi assistí un públic nombrosíssim i que es desenrotllà la festa amb gran afecte i bona germanor, que és ço que cal dins el sardanisme.

Rebin les dues entitats organitzadores la nostra més entusiasta felicitació per l'èxit obtingut.

EL nostre dilecte amic En Joan Sutrà, ens ha fet ofrena, molt amablement, pel nostre arxiu, de nou còpies de sardanes originals del nostre caríssim amic i conciutadà En Joan Llonch.

Amb molt goig les hem ingressat al nostre arxiu. Ens ha animat més encara, el saber que dintre poc se'ns obsequiarà amb algunes altres partícels del mateix amic que vindran a completar la col·lecció de les seves sardanes.

Des d'aquestes ratlles, ens plau palesar el nostre sincer agraïment, a l'ensem, al donador i al seu compositor.

ULTRA la donació feta per l'amic Sutrà, hem rebut també d'En Miquel Aiguavella les següents sardanes d'En Joan Llonch:

- Fi de festa•, •Enviant flors• i •Gentil nineta•

També cedides per N'Ernest Bosch les partícels del mateix compositor de la sardana «Poncellament».

Rebin ambdós les nostres més expressives gràcies.

Heu's-ací, doncs, la llista de les sardanes d'En Joan Llonch, que fins avui consten en el nostre arxiu:

- L'hereu escampa•.
- La Font Trobada•.
- Gentil nineta•.
- La colla d'En Bosch•.
- L'alegre pubilleta•.
- Magdalena•.
- Patriamor•.
- La festa dels pins•.
- Poncellament•.
- Enviant flors•.
- Fi de festa•.

Cal tenir en compte que de les sardanes: «Gentil nineta» i «Poncellament» en posseïm dues còpies.

ELS dies 5, 6 i 7 del que cursa, actuà al teatre «El Jardí» la gran companyia de comèdies «Díaz-Artigas».

Com l'any passat, poguérem fruit de la seva brillant interpretació en les quatre obres que representaren. El públic que hi assistí, palesà, una vegada més, l'afany que sent d'admirar i aplaudir el treball d'uns veritables artistes que gaudeixen d'una simpatia tan captivadora, com són: En Santiago Artigas i Na Josefina Díaz de Artigas.

El diumenge, dia 7, se'ls obsequià amb un àpat d'homenatge, que tingué lloc a l'Hotel París, en el qual s'hi comptava un nombre ben nodrit d'amics i fervents admiradors dels esmentats artistes.

Aquest portaveu ha passat per la prèvia censura

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

GORRES

LES DE MÉS NOVETAT
LES MILLORS
LES MÉS ECONÓMIQUES

AL PREU MAXIM DE
5 PESSETES

VARIETAT - ELEGANCIA - CALITAT
i ECONOMIA en

CAMISES-CORBATES
i CAPELLS

DE TOTS PREUS i QUALITATS

PARAROLS

MONTURIOL, 9 FIGUERES

LLIBRERIA CANET

DIARIS
REVISTES
LLIBRES

AIMANTS DE LA
NOSTRA DANSA:

COMPREU

L'ALMANAC DE LA
SARDANA ANY 1929

PANTEONS

LÁPIDES

Marbristeria Artística

D'EN

JOAN PINEDA

RUTLLA, 11

FIGUERES

LO MÉS SELECTE EN

Novetats per a Senyora

HO EXHIBEIXEN
CONSTANTMENT ELS

Nous Magatzems Massot

CASA PREDILECTA DE LES
SENYORES DE BON GUST

MONTURIOL, 16 : CAAMAÑO, 15

PREU FIXE

Figuerencs!

Empordanesos!

Els que encara no us vestiu a la
SASTRERIA EXCLUSIVA PER A LA MIDA de

MARIAN FONTDECABA

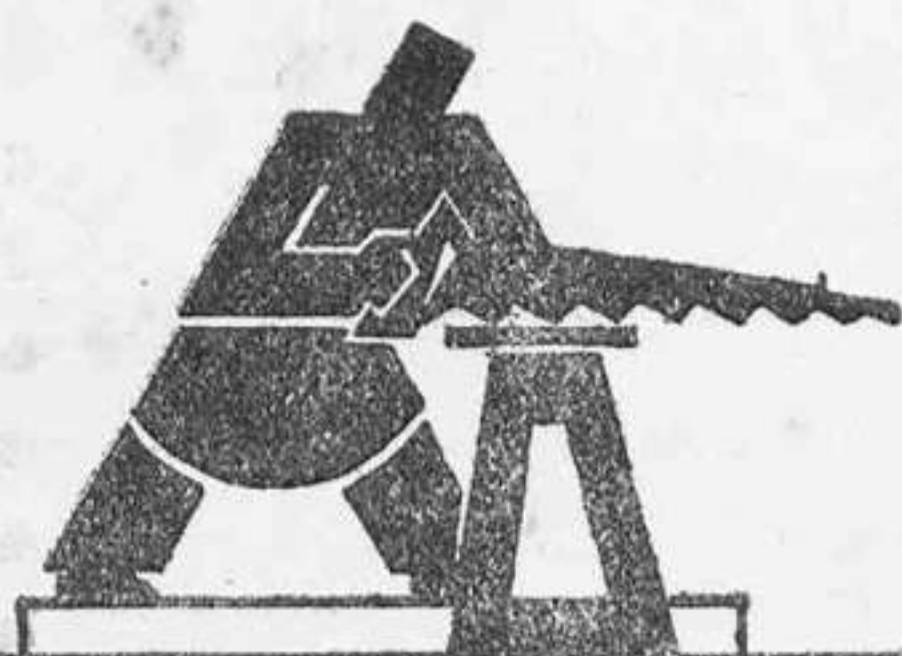
no deixeu passar una altra temporada i aneu-hi tot
seguit a que us prenguin la mida amb la
seguretat que en quedareu clients.

CARRER JOAN MARAGALL, 3 i 5, PRIMER PIS
F I G U E R E S

MOBLES VILANOVA

ESTIL
MODERN
EPOCA

- FIGUERES -

CONSTRUCCIO ESPECIAL
DELS
TALLERS DE LA CASA